

# Prédikátor-ének

Ím, két lélegzetvételed  
között a csend vagyunk, Uram!  
Sorsunkká dermed némaságod –  
fordítsd ránk kegyelmed, ha van!

A meggyötört arcú vizeknek is kín, ha kiürült egek tükrei csak. Ezt lássuk ezután óvó tekinteted helyett?

Mint félig béna nyelv, sajogva  
forunk az éj szájüregében,  
még motyogunk, kemény fogakba  
ütközve, túl minden reményen.

Tárgyakká hűlnek a szavak  
és tömlőcfalakká a tárgyak,  
és szétszór közönyöd alatt  
bennünket s elfelejt e század.

(A *Baka István művei. Versek* című kötetből.)

← [Előző oldal](#) → [Következő oldal](#)